

quæ justa & probabili causa absentibus data sunt. Additur Privil. LXXVII. Absenti studiorum causâ concedendam esse in integrum restitutionem. Succedit Privil. LXXXVII. Monachum absentem causâ studiorum, eleemosynam facere posse. Subnectitur Privil. XCII. Absentes studiorum causa non videri in fraudem abesse. Novum est Privil. XCIII. Absentem causâ studiorum, æquè ac si esset præsens & commensalis, beneficium conferri posse. Idem recurrit in Privil. XCIIIX. Absentibus causa studiorum beneficiorum fructus concedi, ac si residerent. Opus tandem fuit Privil. C. Absentem studiorum causâ, non teneri dicere horas. Plura non affero, cum ex istis constet, quàm accurata numeri istius centenarii sit ratio. Sic etiam in eodem autore multa occurrunt, quæ nostris moribus videntur absurda, velut Privil. XXXIX. Dominum compelli domos scholaribus locare. Privil. XL. Dominum scholasticum conductorem expellere non posse, etiam si propriis usibus domus sit necessaria. Privil. XLI. Dominum aliam domum locare non posse, si scholares idem quod alii obtulerint, &c. Imò quædam ridicula ferè sunt, & quocumq; alio potius nomine, quàm Privilegiorum venire solent, quo pertinet Privil. XLIX. Scholasticis permissum esse festis diebus studere. Cæterùm eò collimat Luvius, omnia beneficia Juris, quolibuscumq; concessa sint, personis, patere etiam Studiosis, ab oneribus verò tam realibus quàm personalibus esse absolutos.

Et sanè multa veritati conveniunt, si intellectum à nostra petamus consuetudine, nec quod restrictum, jam est, latius cupiamus extendi. Nam in Germaniâ adhuc studiosi à vectigalibus, tributis & servitiis sunt immunes, peculiarem agnoscunt Judicem, ad ordinarii processus prolixitatem trahi nequeunt, & quæ degentibus in Academiis obviant alia.